

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 20. studenoga 2013.

Video

"Vlast Ključeva"

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Prošle sam srijede govorio o oproštenju grijeha, koje je na poseban način vezano uz krštenje. Danas nastavljamo s temom oproštenja grijeha, ali vezanom uz takozvanu "vlast Ključeva", koja je biblijski simbol poslanja koje je Isus dao apostolima.

Najprije moramo podsjetiti da je protagonist oproštenja grijeha Duh Sveti. U svom prvom ukazanju apostolima, u dvorani Posljednje večere, Uskrsli Isus je dahnuo u njih govoreći: "Primate Duha Svetoga. Kojima otpustite grijeha, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im" (Iv 20, 22-23). Isus, preobražen u svome tijelu, sada je novi čovjek, koji daje uskrsne darove koji su plod njegove smrti i uskrsnuća. Koji su to darovi? Mir, radost, oproštenje grijeha, poslanje, ali prije svega Duh Sveti koji je izvor svega toga. Isusova gesta kojom je dahnuo u učenika, praćena riječima kojima prenosi Duha Svetoga, označava prenošenje života, novog života preporođenog oproštenjem.

Ali prije nego će učiniti tu gestu i darovati Duha Svetoga, Isus pokazuje svoje rane, na rukama i boku: te rane predstavljaju cijenu našega spasenja. Duh Sveti nam donosi Božje oproštenje "prolazeći kroz" Isusove rane. One rane koje je on htio sačuvati; i u ovom trenutku On na nebu pokazuje Ocu rane kojima nas je otkupio. Po tim ranama, naši su grijesi oprošteni: tako je Isus dao svoj život za naš mir, za našu radost, za dar milosti u našoj duši, za oproštenje naših grijeha. Vrlo je lijepo gledati tako na Isusa!

I dolazimo tako do drugog elementa: Isus daje apostolima vlast da opraštaju grijeh. Pomalo je teško shvatiti kako jedan čovjek može opraštati grijeh, ali Isus daje tu vlast. Crkva je čuvarica vlasti Ključeva, ima vlast otvoriti ili zatvoriti vrata oprostjenja. Bog oprašta svakom čovjeku u svojem najvećem milosrđu, ali on sam je htio da oni koji pripadaju Kristu i Crkvi primaju oprostjenje po služiteljima u zajednici. Po apostolskom služenju Božje milosrđe dopire do mene, moji su grijesi oprošteni i dana mi je radost. Na taj način Isus nas poziva da živimo pomirenje također u crkvenoj, zajedničkoj dimenziji. I to je vrlo lijepo. Crkva, koja je sveta i ujedno potrebna pokore, prati nas na našem putu obraćenja kroz čitav život. Crkva nije vlasnica tih Ključeva, već je služiteljica otajstva milosrđa i raduje se svaki put kada može pružiti taj božanski dar.

Mnogi možda ne razumiju crkvenu dimenziju oprostjenja, jer uvijek dominira individualizam, subjektivizam, i mi kršćani osjećamo njihove posljedice. Bog zasigurno oprašta svakom raskajanom grešniku osobno, ali kršćanin je povezan s Kristom, a Krist je sjedinjen s Crkvom. Za nas kršćane postoji jedan dar više i jedna obaveza više: ponizno se uteći crkvenoj službi. To moramo vrednovati; to je dar, lijek, zaštita i sigurnost da mi je Bog oprostio. Ja idem bratu svećeniku i kažem: "Oče, učinio sam ovo...". A on odgovara: "Ja ti opraštam; Bog ti oprašta". U tome trenutku, siguran sam da mi je Bog oprostio! I to je lijepo, to znači imati sigurnost da nam Bog oprašta uvijek, ne umara se opraštati mi. A mi se ne smijemo umarati da idemo tražiti oprostjenje. Može se oćutjeti stid u kazivanju svojih grijeha, ali naše su mame i bake govorile da je bolje zacrvenjeti se jednom nego se bezbroj puta izjedati u sebi zbog grižnje savjesti. Pocrvenimo jednom, ali grijesi nam bivaju oprošteni i idemo dalje.

Na kraju, posljednja točka: svećenik je sredstvo za oprostjenja grijeha. Oprostjenje koje nam se daje u Crkvi prenosi se služenjem jednog našeg brata, svećenika; on, čovjek koji kao i mi treba milosrđe, postaje doista oruđem milosrđa, dajući nam bezgraničnu ljubav Boga Oca. I svećenici se moraju ispovijedati, i biskup: svi smo grešnici. I papa se ispovijeda svakih petnaest dana, jer je Papa također grešnik. I ispovjednik sluša što mu govorim, savjetuje me i oprašta mi, jer svi trebamo to oprostjenje. Ponekad se događa da čujemo kako neki govore da se ispovijedaju izravno Bogu... Da, kao što sam ranije rekao, Bog te sluša uvijek, ali u sakramentu pomirenja šalje jednoga brata da ti donese oprostjenje, sigurnost oprostjenja, u ime Crkve.

Služba koju svećenik obavlja kao služitelj, od strane Boga, da oprašta grijeh je vrlo osjetljiva i zahtijeva da u njegovu srcu vlada mir, da svećenik ima mir u svom srcu; da ne postupa loše s vjernicima, već da bude krotak, dobrohotan i milosrdan; da zna sijati nadu u srca i, prije svega, da bude svjestan da brat ili sestra koji pristupaju sakramentu pomirenja traže oprostjenje baš kao što su mnogi hrlili Isusu da ih ozdravi. Svećeniku koji nema tu raspoloživost duha bolje je da ne podjeljuje taj sakrament sve dok se ne popravi. Vjernici pokornici imaju pravu, svi vjernici imaju pravu naći u svećenicima služitelje Božjeg oprostjenja.

Draga braćo, jesmo li kao članovi Crkve svjesni ljepote toga dara što nam ga sam Bog pruža? Osjećamo li radost te brige, te majčinske pažnje koju Crkva ima prema nama? Znamo li

prepoznati njezinu vrijednost s jednostavnošću i revnošću? Ne zaboravimo da se Bog nikada ne umara opraštati nam; po službi svećenika prima nas u novi zagrljaj kojim nas preporuča i omogućuje nam da se ponovno ustanemo i nastavimo put. Jer to je naš život: neprestano iznova ustajati i nastavljati put.

Apeli Svetog Oca

1. Sutra, 21. studenoga, na liturgijski spomen Prikazanja Blažene Djevice Marije, slaviti ćemo Dan pro Orantibus, posvećen sjećanju na klauzurne redovničke zajednice. Zgodna je to prilika da zahvalimo Gospodinu za dar tolikih osoba koje se, u samostanima i pustinjama (eremitarijima), posvećuju Bogu u molitvi i djelatnoj šutnji. Uzdignimo hvalu Gospodinu za svjedočanstva klauzurnog života i neka toj našoj braći i sestrama ne uzmanjka duhovne i materijalne pomoći, kako bi mogli ispuniti svoje važno poslanje.

2. Na poticaj Ujedinjenih naroda 22. studenoga prvi put će se slaviti Svjetski dan seoske obitelji, kojim se, između ostalog, želi istaknuti kako zemljoradništvo i ruralni razvoj nalaze u obitelji djelatnog činitelja koji poštuje stvaranje i pozoran je na konkretne potrebe. Također u radu, obitelj je model bratstva u kojem se živi iskustvo jedinstva i solidarnosti među svim članovima, s većom osjetljivošću prema onima koji više trebaju brigu i pomoć, suzbijajući u korijenu eventualne socijalne konflikte. Zbog svega navedenog, dok izražavam zadovoljstvo zbog pokretanja te hvalevrijedne inicijative, želim da ona pridonese vrednovanju bezbrojnih blagodati koje obitelj donosi ekonomskom, društvenom, kulturnom i moralnom rastu i razvoju čitave ljudske zajednice.